

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389133040/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

»Du skal love mig først – al der kan endda være det Samme, for Du holder vel ligeneget af det; men skulde Du engang herefter høre et Puf i Høden, saa vær ikke saa hidsig, men tænk paa idag og paa Mikkel Rævehale! Han vendte sig til den Rejsende: »Staaer hans Hest for Skud?» »Skyd kun!» svarede denne. Mads holdt Skyttens Bøsse, som en Pistol, med den ene Haand op i Luften, og skjød den af. »Den giver jo ikke anderledes et Knald!» sagde han, »end som naar Man slaer en Potte mod en Dør.« Derpaa tog han Stenen af Hænen, og gav sin Modstander den, med de Ord: »Der har Du din Skyder! for det første skal den ingen Skade gjøre. – Farvell og Tak for idag! Saaledes sigende hængte han sin egen Bøsse over Nakken, og gik tilbage mod den Kant, hvor Hjørten laa.

Skytten, hvis Tunge hidtil syntes at have været bunden ved en magisk Kraft, gav nu sin længe indeklemte Harmeluft i en Strøm af Eder og Forbandelser, hvis Begyndelse lød saaledes: »Nu saa gid da Djæveln inderlig – — etc. etc. – Det er beklageligt, kjære Læser! ligesaa vel for mig som for Dig, at min Muse ikke er af de ægte humoristiske; thi ellers havde jeg her den ønskeligste Lejlighed til at udfynte min Fortælling med de kraftigste Eder, mod hvilke de, der oplyve vore geniale Comedier, vilde kun lyde som Fruehundebjæf mod Løvebrøl. Som sagt: min enfoldige Muse har endnu ikke været istand til at fatte den dybe Betydning af Gammelstrandsconversationsen; desaaarsag faaer du selv *ad libitum* fylde de mange Hüller i Niels Skyttes og andre Kraftgeniers Tale. Jeg beretter nu simpelthen – dog med tilbørlig Reservation af meerrørte Niels Skyttes lovlige Ret til Djæveln og hans Rige – hvad Passiar, der videre forefaldt mellem ham og den Fremmede paa Vejen til Ansbjerg.

Denne, hvis Medlidenhed havde vendt sig fra den undslupne Frijæger til den hartad fortvivlede Herregaards-Skytte, søgte at trøste saa godt som han formaaede: »Han har jo dog i Grunden Intet tabt,» sagde han tilsidst »uden den usle Glæde, at gjøre en Mand med sin hele Familie ulykkelig —» »Intet tabt?» raabte Jægeren: »Det forstaaer han ikke. Intet tabt? Den Hund har, saa vist som jeg er en Synder, fordærvet mig mit gode Gevær!» »Hvorledes?» sagde den Rejsende: »fordærvet hans Gevær? Lad det, og sæt en anden Streen for!» »Pyr!» svarede Niels, med en ærgerlig Latter; »den skyder hverken Hjort eller Hare meer; den er forgjort, det svarer jeg til; og dersom ikke eet Raad vil hjælpe – trrr! der ligger een og slikker Solskin i Hjulsporet; han skal

ikke spise Lærkeunger idag.» Med disse Ord standsede han Hesten, satte hurtig en Steen i flanen, ladede Geværet og sprang ned. Den Fremmede, som var ganske uindviet i Jagtvidenskaben, og altsaa kjendte hverken dens Terminologie eller Magie, holdt ligefedes stille, for at see hvad Grønkjølen nu vilde foretage sig. Denne trak Hesten ned, gik nogle Skridt frem og pirrede med Bøssespiben til Noget, som laa i Vejen. Nu først opdagede den Fremmede, at det var en Hugorm. »Vil Du herind!» sagde Skytten, stedse stikkende med Bøssen efter Slangen; endelig fik han dens Hoved ind i Piben, holdt nu denne i Vejret og rystede den indtil Ormen var heelt derinde. Derpaa skjød han Bøssen af i Luften, med sin besynderlige Forladning, hvoraf ikke den mindste Stump mere kom tilsynse, og sagde: »vil det ikke hjælpe, saa er der Ingen, der kan curere den, uden Mads eller Mikkel Rævehale.» Den Rejsende smilede lidt vantro, saavel over Trolddommen, som over den snurrige Maade at løse den paa; men da han allerede havde gjort Bekjendtskab med den ene Sortekunstner, ønskede han ogsaa at vide Lidt om den anden, der bar et saa ualmindeligt og betydningfuldt Navn. Paa hans Efterspørgsel, fortalte Skytten, medens han atter ladede sit Gevær, Følgende: »Mikkel Rævehale – som de kalde ham, fordi han kan lokke alle de Ræve til sig, der ere i Landet – denne Mikkel er ti Gange værre, end sorte Mads; han kan gjøre sig haard, den Hundetampl der bider hverken Blye eller Sølvknapper paa ham. Engang traf jeg og Herren ham hist nede i hiin Dal, lige saadan ved en Hjørn, han nylig havde skudt, og som han var ifærd med at tage Skindet af. Vi reed lige hen til ham, og han mærkede os ikke, for vi vare ham paa ryve Skridt nær. Men tænker han, at Mikkel blev bange? Han saae bare om til os, og gav sig derpaa iggen ifærd med Hjørten. »Saa skal Du da times en lille Ulykke!» sagde Herren. »Niels! skyd ham paa Pelsen! jeg svarer for Alt!» Jeg holdt ham med et Skud Rendekugler lige midt paa hans brede Ryg; men Pyt! han agtede det ikke mere, end om jeg havde skudt paa ham med en Hyldebøsse. Knægten drejede blot Ansigtet et Øjeblik om til os, og blev endnu ved at flaae. Da skjød Herren selv – det var lige kraftigt: han skar just Skindet fra Hovedet; og først, da han havde svøbt det sammen, tog han sin lille Riffel, som laa paa Jorden, vendte sig om imod os og sagde: »Nu kommer nok Turen snart til mig; og dersom I ikke seer til at I komme bort, skal jeg dog prøve, om jeg kan faae Hul paa een af Jer.» Saadan en Karl er Mikkel Rævehale!» Efter denne For-

tælling, der er ligesaa utrolig, men mere sandfærdig end mange andre, som vi forskrive fra Udlandet, fortsattes Rejsen til Ansbjerg.

2. Ansbjerg

Naar Du, kjære Læser! giver Dig ifærd med en dansk Bog, som – vel at mærke! ingen Oversættelse er, og Sarnne finder Naade for dine Øjne: da opkaster Du sikkert det højt billige Spørgsmaal: »Hvo, mons troe, haver været denne Forfatters Mønster og Forbillede?» Thi at en dansk Skribent – *in specie* en Digter – skulde være saa selvklog og dumdristig, at vove sig uden fremmet Vejledning ud paa Autorbanens Glatiis, det er jo hverken tænkeligt eller tilraadeligt.* Om Du derhos læser kritiske Blade – *in specie* den danske *Pasquino* – vil Du vorde end mere overbeviist om Rigtigheden af din Forudsætning; thi i Saadanne vil Du hyppigen støde paa Yttringer, som denne: »Vor Forfatter har aabenbarligen dannet sig efter A*, eller B*, eller C*, og – om han er en af de stemplede – »vor Digter har hældigen opfattet D*s eller E*s, eller F*s Aand;» eller – om han er blandt de upriviligerede – »dette Product er en mislykket Efterligning af G*, eller H*, eller I*,» – Nu da: dersom ogsaa mine Smaafortællinger, eller – om Du hellere vil – Noveller, have vundet dit Behag, skulde Du ikke have spurgt Dig selv: »Hvo er vel denne Forfatters Mønster og Forbillede: L? Nej! dertil ere hans Helte og Heltinder ikke englelige nok, v V? Ikke heller! dertil ere de ikke djæviemæssige nok; tilmed begynder han heller ikke sine Capitler *ad modum*: »I sin storblommeide grønne Damaskes Sloprok, med den sneehvide rødtroppede Bomulsnathue paa det ærværdige Hoved, sad paa sin brandgule Silkevæderskinds Bedstefaderstool den fem og firesindstiveaarige etc. etc.» eller: »Paa en kastaniebruun vælig Araber, som ryggede det skumbesprængte Solvbissel, reed igjennem den hvælvede Borgport den underdejlige» etc. etc. »Skulde» spørger Du videre – »vor Forfatter have dannet sig efter H, R, A? Ikke

* Du erindrer vel ogsaa Holbergs:

«Gud aldrig i vort Land sig Nogen saa forsvnder.

Med danske Bøger han at skrive ret begynder!»

Skjøndt vi af Holbergs eget Exempel lære: hvormeget lettere det er, at give Andre gode Raad, end selv at følge dem.